

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

23. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

9. ČERVNA 2024

Z obsahu:

**O neřestech
a ctnostech: Pýcha**
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 6. března 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

**Blahoslavený Bohumil
z Dobrowa**
Libor Rösner
- strana 4 -

**Láska obnovená
na přímluvu svatého
Antonína**
- strana 5 -

Vroucí naléhavá modlitba
P. Jean Lafrance
- strana 6 -

**Papež František:
Žehnat homosexuálním
svazkům není možné**
- strana 6 -

**Eutanazie je selháním
lásky, podporujme lidskou
důstojnost na konci života**
- strana 7 -

Jas pravdy
Katecheze
P. Gabriela Amortha
- strana 8 -

Heřman Josef (35)
Wilhelm Hünermann
- strana 12 -

Bl. Bohumil z Dobrowa na iluminaci z Catalogus archieposcoporum gnesnensum (1531-1535)

Jas pravdy

Katecheze P. Gabriela Amortha (1925–2016) nad encyklikou Jana Pavla II. *Veritatis splendor* na setkání v Colle Don Bosco 11. října 2003

Jak žít v dnešní zmatené době mravně podle Božích zákonů? Odpovědi na tuto dnes tak frekventovanou otázku najdeme v tištěných médiích či na internetu jistě mnoho, ale slova světově proslulého exorcisty v sobě nesou věroučnou jistotu, která je tak důležitá pro zdravý duchovní život. A ani po dvaceti letech z nich nevyprchalo nic z jejich životodárnosti.

S velkým potěšením přicházím mezi vás, abych s vámi pohovořil o „Jasu pravdy“, o encyklice Svatého otce, která je velice důležitá, protože pojednává o bloku křesťanské morálky. Budeme dnes hovořit o mravním životě z globálního pohledu, ve kterém září v celé své kráse, pokud je v souladu s Božím zákonem.

Celé pojednání vychází z příběhu evangelia o setkání Ježíše s bohatým mládenkem. Najdeme ho u Matouše 19,16–30.

Tři otázky, po kterých následují tři odpovědi:

První otázka: Mistrě dobrý, co mám dělat, abych dostal život věčný?

Druhá otázka: To všechno jsem zachovával. Co mi ještě schází?

Třetí otázka: Odešel smutný a apoštolové se ptají: Kdo může být spasen?

Je tu jedna úvodní premisa: „Mistrě dobrý“, na kterou Ježíš reaguje: „Nikdo není dobrý kromě Boha.“ Neodmítá titul „Mistrě dobrý“, dokonce ani tím, že říká, že dobrý je jedině Bůh, chápe ho jako uznání svého božství.

Také Desatero má důležitou premisu: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh“, od něhož závisí různá přikázání. Jen když uznáme Boha jako pravého Boha, přijímáme vážně všechno to, co je obsaženo v deseti přikázáních.

„Co mám dělat, abych se zachránil?“ ptá se mládenec. To je problém, kterému se nikdo nemůže vyhnout. Odpověď na něj může dát jedině Bůh. On chce spásu všech lidí, proto vepsal svůj zákon do každého správného svědomí všech národů, i národů nekřesťanských a pohanických, tak, aby všichni mohli být spaseni.

Ale lidé se často obracejí jinam, *obracejí se k ďáblu*, jak to udělali již prarodiče. A ďábel se umí velice dovedně kamufl

ovat nejrůznějším způsobem. Obracejí se k sobě samým a pozvedají se tak na absolutní arbitry dobra a zla a neberou přitom ohled na naši přirozenost zraněnou dědičným hříchem. Obracejí se na svět, aniž by mysleli na to, co řekl svatý Jan, že všechno, co je ve světě, je žádostivost těla, žádostivost očí a pýcha života: nečistota, pachtění za bohatstvím, za úspěchem, pýcha, lakomství, závist, úspěch za každou cenu.

„Buďte svatí jako váš nebeský Otec, buďte milosrdní jako váš nebeský Otec.“ – „Já jsem vzor, dal jsem vám příklad, jak jsem udělal já, dělejte i vy.“

První otázka: Co mám dělat, abych měl život věčný? První odpověď: Chceš-li vstoupit do života, zachovávej přikázání. Přikázání pocházejí od Boha, nevynalezla je církev!

*Tady je velký omyl:
vzvedávat svobodu, až se z ní
stane něco absolutního...*

*Pravá svoboda je spojena
s pravdou.*

Připomeňme si společně Desatero přikázání:

První: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš mít jiného Boha kromě mne.

Druhé: Nevezmeš jméno Boží nadarmo.

Třetí: Pomni, abys den sváteční světil.

Čtvrté: Cti svého otce a svou matku.

Páté: Nezabiješ.

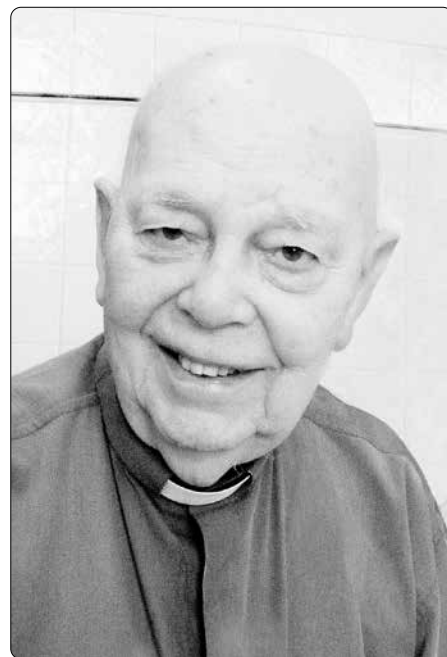
Šesté: Nesesmilniš.

Sedmé: Nepokradeš.

Osmé: Nepromluvíš křivého svědectví.

Deváté: Nepožádáš cizí ženu.

Desáté: Nepožádáš cizí majetek.

P. Gabriel Amorth

Z Desatera vzešel Starý zákon se slibem trvalé země k bydlení. S deseti přikázáními zdokonalenými Ježíšem přikázáním lásky je spojen slib nebe. Neslibuje již jen zemi zde na světě, ale je to slib ráje, nebe. Desatero se bere extrémně vážně.

Bůh je dobrý Otec, který nás nesmírně miluje a říká, jako tatínek říká dítěti: „Nedotýkej se těch drátů, prochází jimi proud vysokého napětí, mohl by tě usmrtit!“ Je to zákaz, který porušuje svobodu dítěte? Ne. Upozorňuje ho na nebezpečí. Tak je tomu i s přikázáními, které nám Bůh dává. Ježíš vypočítává přikázání lásky a doplňuje je: „Miluj bližního jako sám sebe“; pak na konci své služby řekne: „Nové přikázání vám dávám, abyste se milovali, jako já jsem miloval vás.“ Není zde už metr na měření: jako miluješ sám sebe, jako miluje Bůh. „Pouze kdo miluje bližního, kterého vidí, miluje také Boha, kterého nevidí,“ říká nám apoštol Jan. Budeme souzeni podle lásky.

Bohužel mnozí mají takové krédo: „Věřím v Boha, ale nejsem praktikující.“ Sami jste to jistě již slyšeli. Ale co říká evangelium? „Ne ten, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého Otce.“ Proto říkám – věřit v Boha není k ničemu, jestliže nás tato víra nevede k tomu, abychom zachovávali jeho přikázání. Ještě nikdy jsem nepotkal nevěřícího ďábla. Všichni ďáblové věří v Boha. Věří, říká Bible, „věří, a třesou

se hrůzou“ (Jak 2,19). Když se mě ptají při rozhovoru v televizi nebo v novinách: „Otče, nikdy jste neměl strach z ďábla?“ – „Já strach z ďábla? To on má strach ze mne!“ A nejenom ze mne, ale i z vás. Byli jsme stvořeni k Božímu obrazu: máme mít strach z ďábla? Křtem jsme se stali chrámem Boží Trojice: máme se bát ďábla? „Vzepřete se mu, a uteče od vás,“ říká svatý Jakub (Jak 4,7).

Přejdeme ke druhé otázce. Onen mladík říká: „Zachovával jsem přikázání od svého mládí. Co mi schází?“ A Ježíš na to: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej všechno, co máš, dej chudým a pak přijď a následuj mě.“ To je výzva pro všechny, přirozeně aby žili přiměřeně podle svého stavu. Je to zřeknutí se sebe chápané v tom smyslu, abychom dali absolutní přednost Ježíši před každým jiným materiálním ohledem a každým jiným lidským zájmem. Ježíš říká: „Kdo se nezápovědí všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“ Tak často ke mně přicházejí osoby, které nepotřebují exorcismus, ale potřebují dát průchod svému pobouření pro nespravedlnost, která je postihla při rozdělení dědictví. Nekazme si mysl kvůli materiálním věcem, ani když musíme snášet nespravedlnost.

Ten mládenec odešel smutný... Ježíš pokračuje a i on je smutný: „Jak je obtížné, aby bohatý došel spásy, jak je to obtížné!“

Přecházíme ke třetí otázce a tu kladou učedníci, když slyší větu: „Spíše projde velbloud uchem jehly...“ Ptají se: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš odpovídá: „U lidí je to nemožné, ale u Boha není nic nemožného.“ Svět tak dychtí po bohatství, tak je vyhledává, že pokládá za blaženého toho, kdo vydělává miliardy. Ale tak tomu není. Blažený je ten, kdo plní vůli Boží, blažený je pokorný, ten, kdo má lásku. „Blažoslavení chudí duchem, protože jejich je nebeské království.“ (Mt 5,3) Svatý Pavel nám říká, že žádostivost peněz a bohatství je kořenem všeho zla.

Papež ve své encyklice říká: „Je zapotřebí, aby se dnešní člověk znovu obrátil ke Kristu, aby dostal od něho odpověď na to, co je dobré a co špatné. Rozhodovat o dobrou a zlu nepřisluší člověku, ale Bohu.“

Tady je velký **omyl: vyzvedávat svobodu**, až se z ní stane něco absolutního. Individuální svědomí rozhoduje neomylně

Církev sdílí koptské prohlášení o homosexualitě

Katolická církev sdílí učení koptské církve o homosexualitě a vítá její pastorační přístup, prohlásil prefekt vatikánského Dikastéria pro nauku víry kardinál Victor Fernández, kterého přijal na audienci koptský patriarcha Tawadros II. Tématem rozhovoru bylo vatikánské prohlášení *Fiducia supplicans*, týkající se mimo jiné žehnání osob žijících ve stejnopohlavních svazcích, které se setkalo s ostrou reakcí koptské církve.

Návštěva kardinála Fernándeze si kladla za cíl narovnáni donedávna velmi srdečných vztahů s kopty. Synod koptské pravoslavné církve totiž v reakci na deklaraci *Fiducia supplicans* letos v březnu oficiálně přerušil teologický dialog s katolickou církví.

Prefekt Dikastéria pro nauku víry patriarchovi objasnil, že papež během plenárního shromáždění jeho úřadu výslovně zdůraznil, že požehnání, o němž je řeč v deklaraci *Fiducia supplicans*, se nevztahuje na svazek, nýbrž na jednotlivce. Kardinál Fernández navíc nyní prohlásil, že katolická církev souhlasí s učením prohlášení koptského svatého synodu ze 7. března letošního roku.

V tomto koptském dokumentu čteme, že ti, kdo mají homosexuální sklon, ale zdržují se homosexuálních aktů, jsou vystaveni vnitřním bojům

podobným těm, které prožívají heterosexuální osoby zdržující se nevázanosti. V obou případech je zapotřebí duchovní a psychologické pomoci. Naproti tomu ti, kteří svým sklonům vyhoví a praktikují homosexuální akty, odmítají duchovní a psychologickou podporu a z vlastní vůle porušují Boží přikázání, upadají do stavu, který je horší než stav, v němž žijí lidé potýkající se s cizoložstvím. Koptská deklarace dále mluví o tom, že tito lidé musejí být varováni a vyloučeni ze společenství, dokud neprojeví pokání. Koptská církev také připomíná, že Písmo svaté výslovně zakazuje sexuální vztahy mezi lidmi stejného pohlaví. Deklarace dále kategoricky odmítá ospravedlňování homosexuálních praktik ideou kulturní rozmanitosti. Na druhou stranu však ujišťuje, že neodmítá ty, kdo mají homosexuální sklon, ale chce jim poskytnout pomoc, aby mohli dosáhnout psychologického a duchovního uzdravení a důvěřovali Kristu.

Kardinál Fernández během své návštěvy Káhiry představil koptskému patriarchovi Tawadrasovi rovněž dodatečná vysvětlení k požehnání, o němž pojednává *Fiducia supplicans*.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

o tom, co je dobré a co je zlé. Všechno je dovoleno, co se mi líbí. Jsem rozhodím dobrého a zlého: droga, sexuální svoboda, určitá televizní podívání... Ale tak se postupuje proti svobodě, každý má svou pravdu, která se liší od pravdy toho druhého. Pravá svoboda je spojena s pravdou. „Budeš-li z něho jíst, zemřeš.“ To je pravda, kterou Bůh řekl Adamovi a Evě. A ďábel: „Není to pravda, že zemřeš, budeš podobný Bohu: to je zisk!“ Jisté věci, které jsme jako chlápci byli zvyklí nazývat „hříchy“, se nyní nazývají „zkušenosti“. Ještě nemáš zkušenost s drogou? Zdá se ti, že by ses měl za to stydět. Stalo se

v jedné dívčí třídě klasického gymnázia: Jedna žačka řekla při zábavě o přestávce, že je pannou. Kolem se strhl velký smích. Dnes to vypadá tak, jako by neřest měla chodit se vztyčenou hlavou a že ctnost by se měla stydět. Potom však potají přicházely za ní spolužačky jedna za druhou. „Myslíš, že jenom ty jsi panna? Já také,“ říkaly skrytě, šeptem, aby to nikdo neslyšel. Jak je krásné být odvážný v dobrém! Ba je to tak krásné, když Ježíš říká: „Kdo mě vyzná před lidmi, toho já vyznám před svým otcem v nebesích.“ Rozhodovat, co je dobré a co zlé, nepřisluší člověku, to náleží Bohu.

II. vatikánský koncil říká jasně: „**Nejvyšší normou lidského života je Boží zákon**, věčný (neměnný), objektivní (nezávisí na náladě osob), všeobecný; člověk odhaluje v nitru svého svědomí Zákon, který si nedal sám, ale který musí poslouchat.“ Boží zákon a lidská svoboda nejsou v protikladu. Kde se setkávají? V pravdě.

Svatý Augustin říká: „Nemůže existovat láska, která je v rozporu s pravdou.“ Z toho vyplývá také zásluha a hřích. Hříchu se dopouštíš, když jednáš proti Božímu zákonu, zásluhu získáváš, když ho zachováš. Na tom závisí odměna a odsouzení. Pro toho, kdo Boží zákon zachoval: „Pojďte, požehnaní...“; pro toho, kdo porušoval Boží zákon: „Odejděte, zlořečení, do ohně věčného.“ Svátý Pavel má doporučení, které byste si měli často připomínat: „Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utrhači, ani lupiči nebudou mít v Božím království účast.“ (1 Kor 6,9-10)

Druhý omyl – individuálně vyhodnocované okolnosti mohou osvobodit od obecného zákona. Hledte, vždy se najdou výmluvy, pokud si myslíme, že jsou tu okolnosti, které mohou hodnotit podle svého: „Já jsem proti potratu, ale situace, ve které se nachází moje žena, při jejím zdravotním stavu není jiné řešení než...“ – „Já jsem proti rozvodu, ovšem můj případ je něco zvláštního, ustavičné hádky, kdy absolutně nejsme schopni se shodnout...“ Vidíte, jak hledáme omluvy, vytváříme je, abychom mohli porušit Boží zákon. Jste manželé, a nemůžete se shodnout? Hledejte všechny možné způsoby, a když se vynasnažíte oba dva, jistě ten způsob najdete.

Pokud jste upřímní, dialog člověka se sebou samým je tento: „Jak se mám zachovat v tomto obtížném případě? Co je ve shodě s Božím zákonem? Co chce Bůh, abych udělal v této situaci?“ To je dialog s Bohem. Zákony, které Bůh vepsal do srdce člověka, pokud lidské srdce nezbloudilo, jsou jasné a zřetelné: praktický soud má být ve shodě s pravdou. Kdo má správné svědomí, postupuje vpřed.

Jak se svědomí deformuje? Například hříšným návykem. Nemám strach o toho, kdo zhřešil, mám strach o toho, kdo opakovaně upadá do hříchu; bojím se o toho, kdo ospravedlňuje hřích: tady už se nedá

nic dělat. Předsudky okolí, špatné příklady mohou zatemnit vědomí: „Všichni to dělají...“ Jen ten, kdo je spravedlivý a hledá pravdu, nedá si svědomí deformovat vášněmi, okolím, d'áblem. Jak si mohu utvořit správné svědomí, jakým způsobem mohu opravdu správě pochopit, co je dobré a co je zlé v životních okolnostech, ve kterých se nacházím? Velkou pomocí je Boží slovo a učitelský úřad církve.

Člověk musí zachovávat mravní zákon i za cenu, že ho to bude stát život...

Když byla vynalezena televize, Otec Pio se rozhněval, a když mu řekli:

*„Ale otče, to je úžasný vynález!“
odpověděl: „To se ví, je to úžasný vynález, ale uvidíte, co se z něho stane: zkáza mladých i starých, kněží, sester, bratří...“*

Jsou zde dva důležité výroky svatého Pavla, který byl pěvcem svobody. První je v listu Římanům 12,2: „Nepřizpůsobuje se tomuto světu.“ Je to obtížné, protože když žijeme ve styku s druhými, mluvíme s druhými, snadno se jim staneme podobnými i v tom, v čem se mylí. Křesťan musí mít odvahu, aby říkal a dělal i to, co druzí neříkají a nedělají. Druhá věta, kterou bych vám chtěl vštípit do paměti, je v listu ke Galatským 5,13: „Bratři,

P. Gabriel Amorth

vy jste povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být záminkou, abyste se vraceli k prosazování sebe.“ Svátý Pavel má v tomto směru velmi jasné pojmy. Bud'to žijeme podle ducha, nebo podle těla. Budeš-li žít podle těla, zemřeš, budeš-li žít podle ducha, budeš mít život věčný... Kdo zasévá v těle, z těla bude sklízet záhubu. Ještě jednou svátý Pavel: Kdo zasévá v duchu, z ducha bude sklízet život věčný. Připomeňme si žalm 19: „Hospodinův zákon je dokonalý, občerstvuje duši, Hospodinův příkaz je spolehlivý, nezkušenému dává moudrost. Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci.“

Třetí omyl se týká hříchů těžkých a lehkých. Z Bible a učení církve víme, že existuje skutek, kdy se jedná o přestoupení Božího zákona v závažné věci, v úplném vědomí a úplném souhlasu, jedná se o hřích těžký. To je hřích, který způsobuje smrt duše, ztrátu posvěcující milosti, znemožňuje nám přijímat Eucharistii, dokud nepřistoupíme ke svatě zpovědi. Bible nám představuje klasické příklady: Saul, David, Achab, kteří se dopouštějí zlého skutku – to je smrtelný hřích. Bible říká, že každý bude souzen podle svých skutků, nikoliv podle svých nápadů. V Bibli je Boží slovo.

Kéž se nestává to, co říkal v jednom svém kázání otec Tardif: „Znám lidi, kteří si najdou každý den čas, aby si přečetli noviny, ale za celý svůj život si nenašli čas, aby si četli Písmo svaté.“

Čtvrtý omyl – na omluvu zla nestačí dobrý úmysl. Žádný špatný skutek není možno ospravedlnit dobrým cílem: „Kradu, abych podaroval chudé.“ Nikoliv, synáčku, když kradeš, jednáš proti sedmému přikázání. Dnes je tolik hříchů proti životu: potraty, eutanazie, sebevraždy, genocida, svěvolné věznění, otroctví, prostituce...

Jestliže nějaký skutek je ze své podstaty zlý, nemůže ho ospravedlnit žádný dobrý úmysl ani zvláštní okolnosti.

Pátý omyl: „Věřím svým způsobem.“ Mnoho lidí myslí a žije, jako by Bůh neexistoval, a dělají sami ze sebe absolutní rozhodčí toho, co je dobré a co zlé. „Mně se to jeví jako dobré, mně se to zdá zlé.“ Tobě? A co Bůh? Vira má mravně objektivní obsah, proti kterému se nikdo nemůže stavět. „Z toho poznáme, že jsme poznali Boha: když zachováváme jeho přikázání.“ (1 Jan 2,3) Co pomůže člověku, kdyby získal celý svět, ale ztratil svou duši? Ja-

kou náhradu dá člověk za svou duši? Ten, kdo mluví a žije a dělá se sám rozhodčím ve věci dobra a zla, jedná proti pravdě. Pravda je objektivní, nikoliv subjektivní.

Šestý omyl: Církev je nesnášenlivá, nemá soucit ani pochopení. Aby bylo jasno – církev není ani autorem, ani arbitrem Božích zákonů, je jejich služebnicí. Ona je služebnicí Božích zákonů a hlásá je pro spásu lidí.

Ve věci mravních zákonů, které zakazují to, co je zlé, neexistují pro nikoho výjimky ani privilegia. Jen Bůh, nejvyšší Dobro, je normou mravnosti a církev nesleduje tvrdost, ale spásu: neustupovat hříchu není tvrdost, ale je to záchrana.

„Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí kamenem... Ženo, nikdo tě neodsoudil?“ – „Nikdo.“ – „Ani já tě neodsoudím, jdi a už nehřeš.“ (Jan 8,2-11) Církev nás učí spásu, následuje příklad milosrdného Ježíše a využívá moci, které od něho získala, vůči těm, kteří se provinili zlem, ale je plná milosrdenství vůči osobám. Je vždy připravena odpustit, jestliže je zde lítost, vždy ochotná udělit rozhřešení, když je zde rozhodnutí již nehřešit. Pyšný člověk by se chtěl ospravedlnit sám podle svého nápadu. Tolik osob vzdálených od svátostí říká: „Já se vyzpovídám Bohu, já si to s ním vyřizuji sám.“ A co říká Bůh? „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, odpuštěny nejsou.“ (Jan 20,23)

Když veřejná moc chybuje tím, že schvaluje zákony, které jsou proti zákonu Božímu, postupuje proti pravdě a tyto zákony nezavazují. Velikost člověka je v jeho svobodě, jeho největší sláva je v tom, „že užívá své svobody, aby jednal podle pravdy, když zachovává Boží zákon“. Tridentský koncil učí, že Boží milost jednou přijatá může být ztracena, ale pouze nevěrností, kterou se ztrácí sama víra, a také jakýmkoliv smrtelným hříchem. Svátý Pavel nám připomíná: „My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života dělal dobré nebo špatného.“ (2 Kor 5,10)

Člověk musí zachovávat **mravní zákon** i za cenu, že ho to bude stát život. Učí nás to Marie Gorettiová, ani ne dvanáctileté dítě, která měla v srdci Boží zákon: „Nedělej to, je to hřích. Když to uděláš, půjdeš do pekla!“ To jsou slova, která opakovala, když na ni dorážel člověk, který ji chtěl znásilnit. Jistě, harmonie mezi svobodou

a pravdou může někdy vyžadovat neobvyklé oběti. Může žádat dokonce mučednictví. Myslím na mučedníky prvních století i na svaté dnešní doby. Ale normálně se jedná o vnitřní boj. Svátý Pavel to vyjadřuje přímo jízlivě: „Nedělám dobro, které chci, ale zlo, které nechci. Kdo mě vysvobodí z tohoto hříšného těla? Milost Ježíše

vý září božským světlem, když svou svobodou volí pravdu. „Volte vždy pravdu a vaše svoboda bude zářící a slavná.“

Matka milosrdenství Maria, která nás přijala za své děti, je uchvacujícím znamením mravního života. Jednoho dne během exorcismu jsem se zeptal ďábla: „Proč máš větší strach, když jmenuji Marii, než když

P. Gabriel Amorth, jeden z nejznámějších exorcistů naší doby

Krista.“ (srov. Řím 7,15-25) Ježíš říká jasně: Nestačí naše síly, ani když se vyhýbáme příležitosti, neumíme se vyhnout zlu: potřebujeme Boží milost.

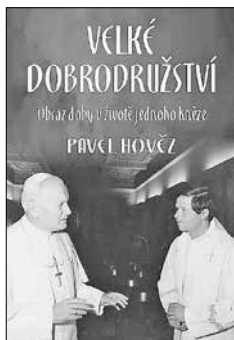
Když vezmeme **šesté přikázání**, pole je velice široké. Podívejte se na nemravnost, ve které žijeme. Podívejte se na lidskou vynalézavost, jak užívat zla. Když byla vynalézána televize, Otec Pio se rozhněval, a když mu řekli: „Ale otče, to je úžasný vynález!“ odpověděl: „To se ví, je to úžasný vynález, ale uvidíte, co se z něho stane: zkáza mladých i starých, kněží, sester, bratří...“

Vzpomeňme si na Ježíšovu modlitbu v zahradě: „Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení!“ Je třeba bdělost, útek před příležitostmi, ale je potřebná také Boží milost, a tu získáme modlitbou. Nejsou-li zde obě podmínky, je nemožné setrvat v Boží milosti. Již od dědičného hříchu se člověk bouří proti Bohu a chtěl by jednat podle své vlastní hlavy; tím upadl do léčky, kterou mu připravil pokušitel. Bible říká: „Bůh nikomu nedovolil hřešit.“ (Sir 15,20) A Ježíš opakuje: „Mé jho je sladké a mé břemeno lehké.“ (Mt 11,30) Hle, spravedli-

jmenuji Ježíše?“ A on mi odpověděl. „Protože on je nejvyšší Pán! Já jsem nejvíce pokořen, když mě poráží lidská bytost.“ Proto jsem se ho zeptal: „Jaké jsou Mariiny vlastnosti, které tě nejvíce trýzní a nejvíce pokořují?“ – „Ona je nejpokornější ze všech tvorů, a já jsem nejpýšnější; ona je ze všech tvorů nejčistší, a já jsem nejohavnější; ona je nejposlušnější ze všech tvorů, a já jsem největší odbojník.“ Nejpokornější, nejčistší, nejposlušnější. Jindy jsem se ho zeptal: „Řekni mi, kromě toho, že je nejpokornější, nejčistší a nejposlušnější, jaká je její čtvrtá vlastnost, která tě nejvíce pokořuje?“ Odpověděl: „Vždy mě poráží, není dotčena ani nejmenším stínem hříchu.“ Podívejte se, jak byl ďábel přinucen, aby se stal obhájcem nejsvětější Panny Marie! Maria je samo světlo, a přece s námi sdílí lidské podmínky, umí s námi cítit, umí pro nás získat milost, abychom jí byli podobní, plní božského světla. Následujme ji, a když ji budeme následovat, budeme zářit pravdou. Aleluja!

*Z Medjugorje - Torino 115/2004
přežil -lš- (Redakčně upraveno)*

ZE ŽIVOTA KNĚŽÍ

**VELKÉ DOBRODRUŽSTVÍ
OBRAZ DOBY V ŽIVOTĚ
JEDNOHO KNĚZE**

Pavel Hověz

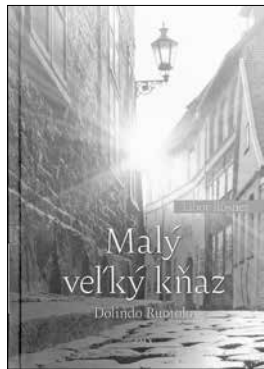
Příběh kněze, který se s Boží pomocí podílel na stavbě kostela blahoslavené Marie Restituty v Brně na Lesné.

*Cesta - Iva Pospíšilová
Brož., A5, 304 stran, 238 Kč*

MALÝ VELKÝ KŇAZ DOLINDO RUOTOLO

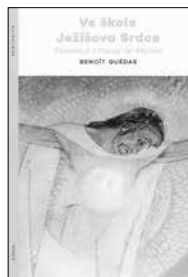
Libor Rösner • Z češtiny do slovenštiny přeložil Marian Zajíček • Zodpovědná redaktorka Martina Kováčiková

Kniha je ve slovenštině. – Nejedna čtenář zná *Novénu odevzdání*, jejímž autorem je kněz Dolindo Ruotolo. O tom, kdo byl otec Dolindo, nejlépe svědčí slova svatého Otce Pia z Pietrelcinu. Věřícím, kteří za ním přicházeli až z Neapole, říkal: „Proč cestujete za mnou? Vždyť v Neapoli máte velkého kněze a svatou duši!“ Může existovat lepší doporučení na kněze, před jehož zpovědníci stávaly desítky metrů dlouhé řady penitentů a po jeho kázáních se spouštěl hromový aplaus? Skrze tuto knihu můžete nahlédnout do jeho života.

*ZAEX - Náboženská literatura
Váz., 150x215 mm, 224 stran, 229 Kč*

K PROHLoubENÍ DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

**VE ŠKOLE JEŽÍŠOVA SRDCE
POSELSTVÍ Z PARAY-LE-MONIAL**
**Benoît Guédas • Z francouzštiny přeložily
Václava Bakešová a Kateřina Lachmanová
Předmluva biskup Yves Le Saux**

Francouzské poutní místo Paray-le-Monial se proslavilo díky trojmu zjevení Ježíše Krista svaté Markétě Marii Alacoque v letech 1673–1675. Úcta k Nejsvětějšímu Srdci

Páně se odtud rozšířila doslova po celém světě. Kniha P. Benoîta Guédase, někdejšího rektora baziliky v Paray-le-Monial, ukazuje hluboké souvislosti mezi Ježíšovým zjevením svaté Markétě Marii Alacoque a svaté Faustyně Kowalské, pomáhá nově objevit Kristovu vroucí lásku k nám, přijmout ji a odpovědět na ni.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 130x190 mm, 124 stran, 239 Kč

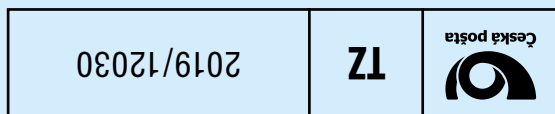
ŽIVOT PŘESVATÉ PANNY MARIE
**Podle vidění ctih. A. K. Emmerichové,
řeholnice řádu sv. Augustina v Dülmenu,
napsal Klement Brentano • Přeložil M. Fencel**

Reprint z roku 1929, vyšlo s církevním schválením. Kniha obsahuje zápisy vidění, jichž se při různých příležitostech, zvláště kolem svátků Matky Boží, dostalo bl. Anně Kateřině Emmerichové o událostech ze života Panny Marie. Rozvíjejí se v něm překrásné obrazy od jejího početí až do nanebevzetí, v nichž vystupují do popředí nadzemská vznešenost a důstojnost Matky Boží, její pokora, čistota, mateřská láska a dobrota. To vše je líčeno prostě a přece skvěle, lidsky a přece svatě, děj plyne přirozeně, a tak četba nejen povznáší a vzdělává, ale i poutá svou uměleckou krásou.

Sypták • Váz., 150x215 mm, 496 stran, 620 Kč

**Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz**

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

**779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.**